

04

KOLEJİN
KALEMİNDEN

KRAL MI KÖLEYDİ, KÖLE Mİ KRALDI?

FARKLI BİR BAKIŞ AÇISI STOA

FELSEFESİ

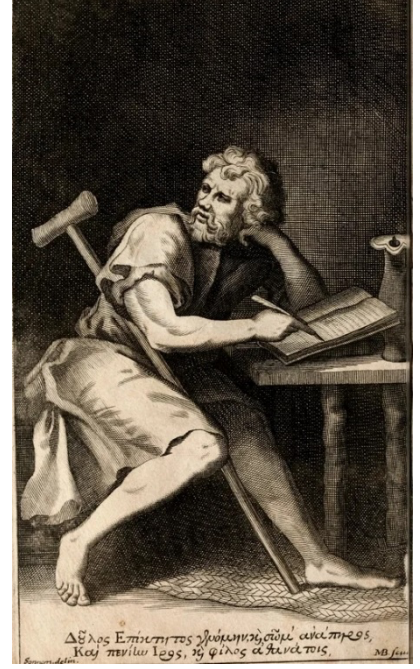
KÖLE BİR FİLOZOFTU EPIKTETOS

(MS 55- 135)

Antik Yunan Stoacı Filozof Epiktetos, ismi “kazanılmış, elde edilmiş” anlamındadır. Günümüz Denizli Pamukkale'de (Hierapolis) yaşamış. Sonradan azat edilse de yaşamının büyük bir bölümünü köle olarak geçirmiş. Ancak her zaman asıl amacı kendi hayatının efendisi olmakmış.

Epiktetos için gerçek kölelik insanın kendisine karşı tutsaklığıydı. Vazgeçemediği hırsları ve tutkuları, gelip geçici beğeniler insanın prangalarıdır. İnsan kendisine en büyük zararı kendisi verebilir başkaları değil. "Sen de güneş gibi ol, beklenen iyiliği istenilmeden yap!" derdi. Menfaatlere bağlı olmadan özgürce, karşılıksız iyilik yapmaktı makbul olan. Neydi kölelik? Bir başkasının esiri olmak değil, kendi tutkularını kontrol edememek. "İzdirap olayların kendisinden değil, olaylara bakış açımızdan kaynaklanır." diye düşünürdü.

Kölelik nedir? Sosyoloji açısından ne zaman ki insan toprağa yerleşti ve BENİM demeye başladı işte o zaman toplumsal yaşayış değişti. Özel mülkiyet duygusu, toprak savaşlarını da beraberinde getirdi. Ve her savaşın kazananı ve kaybedeni vardı. Kaybedenler köle oldu, kazananlar ise efendi zannetti kendini. Modernizm ve sonrası dönemlerde kölelik yasal olarak ortadan kaldırıldı. Ancak insan artık kendi kendisinin kölesi olmaya zorlanıyordu. Sanayi Devrimi sonrası küresel anlamda ihtiyaç fazlası üretimin, ihtiyaç fazlası tüketime özendirilmesi amacı ihtiyaçmış gibi insanı yeniden köleleştirme süreçleri başladı.

İnsan iyi ve mutlu bir yaşam sürmek ister. Bu amaca ise erdemli bir yaşamın ona kattığı bilgiler ile ulaşabilir. Düşüncelerimiz duygularımızı, duygularımız ise düşüncelerimizi etkiler ve davranışa dönüşür. İnsan sınırsız özgürlüğünü kendisi var eder, yaşam boyu sonsuz döngülerle.

Stoacılık, insanın kendisini doğanın bir parçası olduğunu kabul etmesini öğütler. İnsanın amaçlarına ulaşmasında elinde olan imkânları kullanması gerekir. Ancak yaşamın bizim dışımızda gelişen sebep ve sonuçlarını sabır ve sükûnetle karşılamak iç huzuru korumamızı sağlayacaktır. Nasıl saat günün bir parçasıysa ben de öylece bütünün bir parçasıyım. Saat gelir geçer, ben de gelir geçerim. Görevim elimde olanı yapmak ve üst yanına kulak asmamaktır. Deniz yolculuğuna çıkarken gemiyi, kaptanı ve mevsimi seçerim. Bu, benim işimdir. Yolda bir fırtına koparsa asla umursamam. Bu benim işim değildir. Kaptanı seçmek benim elimdedir, fırtınayla uğraşmaksa kaptanın elindedir. Bilgelik; bizim olanı ve olmayanı bilmek, ona göre davranmaktır.

STOACI EPİKTETOS

ROMA İMPARATORUYDU MARCUS AURELİUS

(MS 121-180)

Roma'nın muhteşem mimarisine sahip bir saraydayız. Büyük sütunlar altında günün en mutlu insanı olması beklenen ancak kendisi derin düşüncelere dalmış bir adam, Marcus Aurelius. Bugün Roma İmparatoru olmuştu. Birçok insan bu makamı elde etmek için nelerden vazgeçmez? Oysa Marcus şimdi düşünüyordu, gerçekten istediğinin ne olduğunu. Güç nedir? Siyasi güç en doğru şekliyle nasıl kullanılır? Mutlak güç gerçekten mutlak yozlaşma getirir mi? Aslında sanılanın aksine bir imparator olmak için pek de hevesli değildi. Yüklendiği sorumluluk onu daha çok kaygılandırıyordu.

Kontrolsüz güç, güç değildir. Eski geleneksel düşüncede güç arttıkça erdem azalmaktaydı. Marcus bu durumu ortadan kaldırmayı, gücü erdemle birleştirmeyi kendisine hedef belirledi. Asıl sınav gücün kendisiyle olacaktı. "Bugün kaderim değişti. Ama ben değişmeyeceğim.

İmparator da olsam, dilenci de olsam, görevim aynı: *İYİ BİR İNSAN OLMAK.*"

Marcus Aurelius siyasi gücünü, iyilik için kullandı. Marcus Aurelius'un hükümdarlığı döneminde Roma, tarihinin en geniş sınırlarına ulaşmıştı. Askeri başarılarından çok Roma'ya getirdiği adalet, Marcus Aurelius'u dünya tarihinde ölümsüz liderlerden biri yapmaya yetti. O, yoksullara yardım eden, kimsesizlerin her zaman yanında olan bir imparatordu. Geleneksel Roma'nın gladyatör dövüşlerini kör kılıçlarla yaptıracak kadar hümanistti. Dalgaların çarpıp kırıldıkları yüksek bir kayaya benzerdi. O; hiç sarsılmadan dururken köpüren sular, sakinleşmek için yine ona gelirlerdi.

"Dünyadaki hiçbir çıkar, verdiğiniz sözü tutmamaya veya kendinize olan saygınızı kaybetmeye değmez." derdi. Bazen hiçbir şey yapmayarak da adaletsizlik yapabilirsiniz. "İnsan insandır, özgür ya da köle olması bu gerçeği değiştirmez."

"Hayatımız düşüncelerimizin eseridir. Ruh, düşüncelerinin rengine boyanır. Hayatının mutluluğu düşüncelerinin niteliğine bağlıdır. Onun için buna dikkat et, fazilete ve eşyanın tabiatına uymayan hiçbir düşüncenin kafanı işgal etmesine müsaade etme!" derdi bazen çevresindekilere, çoğu zaman da kendi kendisine Kendime Düşünceler adlı eserinde bahsettiği üzere.

Onu sevenler kadar düşmanları da çoktu. Başarısı kıskanılmış, engellemek için türlü entrikalar çevrilmişti. Oysaki Marcus Aurelius olaylara hep farklı bir pencereden bakıyordu. "İntikam almanın en iyi yolu, intikam alınacak kişiye benzememektir." İşte en büyük insanlık dersini de o zaman vermiş oluyordu. Adalet, kanundan üstün olmalıydı. Marcus Aurelius adalet uğrunda savaşmaya kendini adanmıştı. Vatanına, milletine köle olmayı tercih etmişti.

O zaman kendimize soralım: Modern dünyanın önüne sunduğu imkanların kölesi mi olmalıyım yoksa kendisinin efendisi olmaya çalışan bir özgürlük mücadelecisi mi? Ne dersiniz?

Yasemin EREN

Çanakkale Koleji Felsefe Öğretmeni

8 MART DÜNYA KADINLAR GÜNÜ

MİMOZA GİBİ KADINLAR:

HASSASIYETİN ARDINDAKİ GÜÇ

Avukat Sezi İNANOĞLU, Aile Sosyal Politikalar Bakanlığı İl Müdür Yardımcısı Elif YAMAN, Akademisyen Doç. Dr. Hanife AKGÜL; 8 Mart Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla okulumuza söyleşi yapmak üzere gelirler.

Söyleşi şu anekdot ile başlar:

Mor cepken, Yörük kültüründe kadının haklarını simgeleyen bir gelenektir. Cepken, Yörük kızlarının çeyizine konulur ve kadın evlilikte bir sorun yaşarsa kullanacağı bir sembol olurdu. Anneler genellikle bu cepkeni istemeyerek çeyize koyarlardı çünkü kızlarının zor bir durumla karşılaşmasını hiç istemezlerdi. Eşler de kadının bu cepkeni giymemesi için ellerinden geleni yaparlardı çünkü mor cepken giyildiğinde kadının evliliği bitirmeyi düşündüğü anlaşıldı.

Aradan yıllar geçse de kadına uygulanan şiddet değişmiyor. Günümüzde de kadın fiziksel ve ruhsal şiddete maruz kalıyor. Şiddete maruz kalan kadın; çarpıntı, halsizlik, öfke patlamaları ağlama krizleri, uyku bozuklukları hatta madde kullanımı yaşayabiliyor. İçinde yaşadığı toplumdan kendini izole edip donuklaşabiliyor, sokağa çıkmaktan diğer insanlarla göz kontağı kurmaktan çekinebiliyor. Gelecek planları kuramaz, sorumluluk alamaz noktaya gelip kendini suçlar bir tavra bürünebiliyor. Bu yüzden şiddete maruz kalan kadınlar bunun bir suç olduğunu bilmeli ve bunu yaşar yaşamaz 183'ü arayarak destek almalı ve kendini bu haksız durumdan kurtarmalıdır. Diğere taraftan unutulmamalıdır ki “Şiddet tedavi edilmesi gereken bir hastalıktır.”

Elif ÇETKİN & Deniz APAYDIN

FEN 9/A

12 MART İSTİKLAL MARŞI'NIN KABULÜ

"BİR YILDIZ BİR HİLAL İLELEBET İSTİKLAL" BAŞLIKLİ ŞİİR YARIŞMAMIZIN BİRİNCİSİ

HER ŞEY BİR YILDIZ BİR HİLAL UĞRUNA

Bu vatana günlerce güneş doğmadı
Baba oğul can feda aynı siperde yattı
Gururluydu asker şehit olduğuna
Her şey bir yıldız bir hilal uğruna

Kolay kazanılmadı Anadolu
Binlerce Mehmetçiğin namusu
Her köşesi şehitlerin kanı
Marşımız ilelebet yankılanmalı.

Ayça YILDIRIM

AND 9/A

18 MART 1915 ÇANAKKALE ZAFERİ

MEHMETÇİĞE MEKTUP

YARIŞMAMIZIN BİRİNCİSİ

Oğlum,

Vatan toprakları işgal altında. Yunan tüm İzmir'i kuşattı. Hani babanla hep gittiğin o park var ya yakıldılar. Bu devran döndü döneli savaşlar hiç bitmedi. Sınırlar değişti, diller değişti, bayraklar değişti. Gücü olan dünyayı fethetti, gücü olmayan yok olup gitti. Değişmeyen bir tek şey kaldı: Anaların yüreğine düşen ateş. Öyle bir ateş ki bu onunla yatar onunla kalkarım. Başımıza ne gelecek bilmem lakin bildiğim tek şey bu mukaddes toprakları kurtarıırken onurla öleceğimize. Siz oğlum, külü kalmış bu vatanın can suyu olacaksınız. Size olan inancım tamdır. Ne bir Yunan ne bir İngiliz anlar Türk olmayı. Ama üzüldüğüm bir husus var evlat, biz vatan söz konusu olmasa dönüp birbirimiz halini sormazdık. Bizi bir araya getiren savaş oldu, düşman oldu. Sen, sen ol hiçbir şeye satma vatanını. Mesuliyetin ne ise yerine getir. Unutma oğul bu bir direniştir. İtilaf Devletlerine karşı boyun eğmediğimiz simgesidir bu direniş. Bizim size inancımız tam oğlum. Siz bu aziz vatan kan ağlarken içine attığı gözyaşı olacaksınız. Yolunuz açık olsun.

Gökçe KARAKOYUNLU

FEN 10/A

ADALET AĞAOĞLU

23 Ekim 1929'da Ankara'nın Nallıhan ilçesinde dünyaya geldi. Annesi 93 Harbi'nde (1878) Saraybosna'dan zorunlu olarak İstanbul'a göç etmiş varlıklı Boşnak bir aileye mensup olan Emine İsmet Hanım, babası tüccar Mustafa Sümer'dir. Nüfus cüzdanında asıl adı Fatma İnayet olarak yazılıydı. On bir yaşına kadar bunu bilmeyen yazar, daha sonra -üniversite ikinci sınıftayken- mahkeme kararıyla adını Adalet olarak değiştirdi.

Adalet Ağaoğlu, 1946'da Ankara Kız Lisesini bitirdi. 1951'de Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Açılan bir sınavla Ankara Radyosuna girdi. 1951-1970 yılları arasında bu kurumda ve kuruluşundan sonra TRT'de dramaturgluk ve idarecilik gibi çeşitli görevler üstlendi. Öğrencilik yıllarında başladığı yazarlığını 1970'ten sonra aktif bir biçimde sürdürdü ve başka bir işle meşgul olmadı.

Yazarın lise yıllarından kalma Gönül Acısı adlı taslak romanı bulunmaktadır. Edebî hayatına aktif olarak üniversite yıllarında başlayan Adalet Ağaoğlu, bu dönemde de Kambur Kâmil adında bir roman denemesi yapmıştır. 1948-1949'lu yıllarda Kaynak dergisinde yayımlanan "Gölgelerden" adlı şiirinden sonra yazdığı "Değirmen" adlı şiiri de Ankara Üniversitesi DTCF Yeni Öğrenci Derneğince düzenlenen yarışmada Nurullah Ataç'ın başında bulunduğu seçici kurul tarafından birinci olmuştur.

Yazar daha sonra oyun yazmaya yönelmiş, Sevim Uzgören ile beraber yazdıkları Bir Oyun Yazalım adlı oyunu 1953'te sahnelenmiş ve böylece uzun yıllar sürdüreceği oyun yazarlığı serüveni başlamıştır. Bunu Evcilik Oyunu, Tombala, Sınırlarda, Çatıdaki Çatlak, Çıkış,

Kozalar, Kendini Yazan Şarkı, Çok Uzak Fazla Yakın, Bir Kahramanın Ölümü, Çağımızın Tellalı takip eder.

Yüksek Gerilim, Sessizliğin İlk Sesi, Hadi Gidelim, Hayatı Savunma Biçimleri adlı öyküleri bulunur.

Roman, hiçbir edebiyat türünde olmadığı kadar onu hayata bağlar. İlk romanı Ölmeye Yatmak (1973)'tir. Dar Zamanlar Dörtlemesi'nin ilk kitabıdır. Bir Düğün Gecesi (1979), Dar Zamanlar Dörtlemesi'nin ikinci romanıdır. Hayır... (1987) dörtlemenin üçüncü, Dert Dinleme Uzmanı (2014) son kitabıdır.

Fikrimin İnce Gülü, Yaz Sonu, Üç Beş Kişi, Ruh Üşümesi, Romantik Bir Viyana Yazı diğer romanlarıdır.

Havin KUTLUAY

AND 11/B

UÇURUM

Bütün konuşmalar anlamını yitiriyordu. Cümleler, cümlelerdeki sözcükler toz taneleri gibi insanlar arasında anlamlarından çözülüyor, önce sözcükler sonra harfler şeklinde uçuşuyor, en yan yana gelmeyecek harfler birbirleriyle çakışıyordu.

Bense uçup giden bir harfe takılıp tüm cümleyi bir daha asla yakalayamamak üzere kaçırıyordum.

Konuşmak işte tam da bu noktada anlamını herkes için olmasa da benim için yitiriyor, saçmalaşıyor, bense öylece bakakalıyordum.

"Evet" diyerek hiç dahil olamadığım muhabbetin uçurumundan tam düşecekken

kenardaki

sivri

taşlardan

birine

elimi

uzatıp

son

anda

tutuyor

ve

elimi

acıtıyordum

kim

bilir

neye

evet

diyerek.

Serap KAYA

Çanakkale Koleji Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

AYNI SAYFADAYIZ

Çokça kavga gürültü
Kafamın içinde.

Sorular sormuştum sana
Cevaplarını alamadığım.

8 ay oldu bak,
Kazanamadım kavgaları.

Fakat bir gece oldu ki
Seni tanıdım,
Kendimi anladım.

Sorular sormuştum kendime
Cevaplarına kavuştum.

8 ay oldu bak,
Kazandım kavgaları.

BİR YILDIZIN DÜŞÜŞÜ

"Yine sıradan ve sahte merhabalarla başlayan bir işe gitmek için kalkalım ve hazırlanalım bakalım." diyerek içinden geçirdi genç adam. Yatağından doğruldu ve yanındaki komodinin kenarından bir eliyle destek alarak yavaşça ayağa kalktı. Bir sabah aceleyle yatağından fırlayarak kalktığı ve uyku sersemliğinin vermiş olduğu dengesizlikle beraber kötü bir şekilde düştüğü için artık yatağından kalkma işini hiç aceleyle getirmiyor ve çok temkinli davranıyordu.

Odasının hemen karşısında olan banyoda elini yüzünü yıkadı ve tekrar yatak odasına geçerek komodinin üzerinde duran gözlüğünü aldı. Koridorun sonundaki mutfığa doğru yöneldi. Mutfak kapısına yaklaştıkça midesinin komik bir şekilde guruldamasını hafif bir tebessümle karşıladı. Mutfaktan içeri girdi, buzdolabını açarak birkaç parça kahvaltılık bir şeyler çıkarttı. Su ısıtıcısının düğmesine bastı ve kahve için bir bardaklık su ısıttı. Bir yandan dolaptan çıkarttığı kahvaltılıklardan atıştırırken bir yandan da telefonundan gündelik haberleri okuyordu. "İnsanlık ölmüş bee!" diyerek elindeki telefonu masanın üzerine doğru hafif bir hareketle fırlattı. "Şu çıkan haberlere bak! Dünyanın sonu gelse keşke artık!" diye içinden geçirdi.

Taksinin camından dışarıya doğru dalgın gözlerle; yol kenarındaki binalara, kaldırımında yürüyen insanlara, bir lokma yiyecek bulmaya çalışan sokak köpeklerine bakarak "Evet evet! Gelmesi lazım artık dünyanın sonu!" diyerek iç geçirdi. Taksiciye ücretini verdikten sonra araçtan inerek köşe başında duran yedi katlı binadan içeriye girdi. Üçüncü katta asansör durmuş ve asansörün tam karşısında duran kapıdan içeriye girerek paltosunu hemen kapının yanında duran sandalyenin üzerine gelişi güzel atmıştı.

...

Titreyen bir ses tonuyla: "Dostum, çok büyük bir heyecan içindeyim. Altından kalkabilecek miyiz bu işin bilemiyorum." dedi yanında duran en yakın ve çocukluktan beri tanıdığı en iyi arkadaşına. "Meraklanma sakın. Her türlü hallederiz bu işi. Biz bunun için doğmuşuz. Bunu sen de biliyorsun. Şimdi derin bir nefes al ve sadece odaklan." diye kendisini sakinleştirmeye çalışmıştı en iyi dostu.

Sis makinesinin ortalığa saldıgı yoğun dumanlar arasından, heyecanlı bir şekilde sırayla kendilerini sahneye atmışlardı. Karşılarında o kadar büyük ve coşkulu bir kalabalığı ilk defa gördüklerinden müthiş bir heyecan içinde olmaları anlatılması imkansız bir duyguuydu.

İlk albümleri o kadar çok başarı sağlamıştı ki kendileri bile bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar büyük bir başarı yakalamayı hayal edememişlerdi. Albümleri çıktıktan 2 ay gibi kısa bir süre içinde neredeyse tüm müzik listelerinde bir numaradaydılar. Albümlerinde bulunan 9 parçanın tamamı bu 2 ay içinde tüm müzikseverlerin ve müzik eleştirmenlerinin gözdesi olmuştu. Kısaca on üzerinden on almış bir hal içerisinde bulmuşlardı kendilerini. Böylelikle ikinci ve üçüncü albüm sözleşmeleri, tüm şehirlerde verilecek konser anlaşmaları, imza ve söyleşi teklifleri ve daha sıralayamayacağımız sözleşmeler sıraya girmiş vaziyetteydi.

Bateristin ritim tutmasıyla, ilk şarkılarını, sisler içinde yukarıdan sahneye ve delice coşan kalabalık seyircinin üzerine yansıyan renkli ışıklarla birlikte çalıp söylemeye başlamışlardı. Şarkı bittiğinde, alkış ve çığlıkların birbirine karışarak yüzlerine, bir kasırga gibi çarpmasını iliklerine kadar hissedebiliyorlardı.

İkinci ve en sevilen parçalarının en heyecanlı yerine geldiklerinde ise büyük bir gürültüyle beraber sahnedeki tüm ışıklar sönmüş, ayaklarının altındaki sahne sallanmaya ve çökmeye başlamıştı.

...

Paltosunu üstüne gelişigüzel attığı sandalyenin dibindeki duvarda asılı, mantar panoya iştirilmiş, ilk ve son konserleri olacağından habersiz başladıkları bu anın, seyirciler tarafından çekilmiş bir düzine fotoğrafa, gözleri nemli bir şekilde bakakaldı.

Henüz 10. dakikasında yaşanan faciada, üstlerine çöken sahneden bir bacağını kaybetmesine mi yoksa çocukluk arkadaşı olan ve kendisine son sözleri “Biz bunun için doğmuşuz. Bunu sen de biliyorsun. Şimdi derin bir nefes al ve sadece odaklan!” diyen dostunu, bu büyük trajedide kaybetmesine mi üzülecekti?

Gözlerinden akan yaşları eliyle silerek fotokopi makinelerini sırasıyla çalıştırmaya başladı. Hayata devam etmek zorundaydı. Her şeyin üstesinden gelmek onun için daha da zor bir durumdu. Bir bacağı yoktu artık. Engelli olarak bir şirketin fotokopi bölümünde çalışarak hayatını devam ettirmekteydi. Kısa bir sürede herkes tarafından tanınırken bir facianın ardından, tüm insanlar tarafından bir kenara atılan çöp gibi hissediyordu kendini. Üstüne üstlük engel durumundan çoğu zaman hor görüldüğü ve ötelendiği de oluyordu bu acımasız hayatta.

Emre YETİM

Çanakkale Koleji Özel Güvenlik Görevlisi

"90'LI YILLAR VE BİZ HEP SOKAKLARDAYIZ."

Peyk, ülkemizdeki 'indie' müziğin bayrağını hakkıyla taşıyan en değerli gruplarımızdan birisidir. Yazdıkları cesur şarkı sözleri, geniş janra yelpazesinden özenle seçilen unsurlarla harmanladıkları müzikleri ayrıca topluma bakış açıları olsun kalbimizde her zaman ayrı bir yerleri olmuştur.

Her şey İstanbul Üniversitesinin Avcılar Kampüsü'nde iki öğrencinin tanışmasıyla başladı. O dönemde İrfan Alış ve Serdal Ersoy tiyatro kulübündeydi. 91 yılında tanışan bu ikilinin arasında oluşan fikir birliği ile temelleri atıldı Peyk'in.

95'te Ertan Çalışkan'ın davula, Özgür Ulusoy'un da keman ve klavyenin başına geçmesiyle grubun ana kadrosu kurulmuştu bile. 2006 yılında da bas gitarist Barış Tokgöz'ün gruba katılmasıyla günümüzde de halen aynı olan kemik kadroyu tamamlanmıştı.

Peyk, grup kadrosunu tamamladıktan sonra bir süre ne bir albüm yaptı ne de bir sahne aldı. Çünkü ticari bir amaçları yoktu ve sadece kendilerini geliştirip *"güzel müzik icra etmek"* istiyorlardı. Bu dönemde kendilerini geliştirme amacıyla basit ekipmanlar kullanarak kasetlere demolar kaydettiler. Bir röportajlarında İrfan Alış'ın da dediği gibi *"Biz zaten müzikten para kazanmıyoruz. Kazanıyoruz ama o müziğe harcadığımız şeyin karşısında komik rakamlar. Peyk ticari olarak başarısız bir gruptur."*

"Biz zaten müzikten para kazanmıyoruz. Kazanıyoruz ama o müziğe harcadığımız şeyin karşısında komik rakamlar. Peyk ticari olarak başarısız bir gruptur."

Peyk kendilerini geliştirdikleri zaman

dilimde çok farklı janraları harmanlayarak kendi alternatif tarzlarını oluşturdu. Rock bayrağı altında blues, reggae ve hatta arabesk tınılarıyla o bildiğimiz Peyk oluştu. Ve

2006'da ilk singleları "*Suluşaka*"yı çıkarttı.

Daha sonrasında sırasıyla "*İçimizdeki İz*" (2011), "*Teslim Olma*"yı (2014) çıkardı.

Bunların yanında "*Halim Yok*" ve "*Paydos*" teklilerini 2016 yılında çıkarttılar. 2017'nin başında "*Köleler ve Kilitleri*"n akabinde gelen ilk İngilizce teklileri olan "*You Betcha*" çıkış yaptı.

"*You Betcha*" şarkısında dünya genelinde bir başyapıt olan R.E.M. grubunun *Losing My Religion* parçasından çokça etkilendiklerini gördük. Melodisi ve klibi ile *Losing My Religion*'ın esintilerini kalbimizde hissettirdi bize Peyk.

2018'de "*Lay Lay Lom*" geldi. Barış Çapkın ile Babajim'de "*Son mu?*" ve kalbimizde bir yara açan "*Gidin*"i akustik olarak çaldılar.

Son olarak da "*Derdini Bul*" Yasin Soysöz ile birlikte kaydedildi.

Peyk sonrasında görsel olarak iki tane iş sundu bize. Biri "*Car for Sale*" diğeri "*İçimizdeki İz*" olmak üzere iki tane kısa film. Bizzat İrfan Alış'ın oynadığı, kendi yaşantısı ve çocukluğunun müzikle olan bağı anlattığı hikayeler. "*İçimizdeki İz*"in çekimi vasıtasıyla şarkının akustik versiyonu da kaydedildi. Bu iki kısa filmle İrfan Alış'ı kendisinden tanımış olduk.

Kısa filmlerin akabinde tüm dünyayı mahveden pandemi dönemine girdik. Bu korkunç dönemde Peyk müzik icrasının ucunu asla bırakmadı. Pandemi ile hem maddi hem manevi düşüşe maruz kalan sanat camiasının

hep yanında durdu Peyk. **Olta Dayanışma** albümleri için çalışmaya başladılar. Bu dönemde işsiz kalan müzisyenlere yardım amaçlı albümler yayınladılar. Bu şekilde sanat kolektifine müthiş bir destekte bulundu Peyk.

Bu uzun müzik kariyerlerinin 25. yaşına özel grubun hikayesini içten bir şekilde betimleyen **"Peyk"** teklisini yayınladılar. 90'lı yılların müzik kültürü içinde biriktirilen bu değerli anıları hepimizin Peyk'e

karşı sevgisini arttırdı. **"90'lı yıllar ve biz hep sokaklardayız. Saçma hayaller peşindeyiz."**

Hiçbir şekilde ticari pay biçmeyen, sadece kendi müziklerine odaklı, Türkçe indie müziği için çok mühim bir cevher olan Peyk grubunun kurucusu İrfan Alış 5 Kasım 2024'te erken yaşta hayata gözlerini yumdu. Bu denli mükemmel bir insanın ani kaybı, yıllar boyunca sadık kalan kitlesini derinden etkiledi. Bir arkadaşım söylemişti: **"Müzikallerinin olduğu gün Beşiktaş'ta karşılaşmıştık İrfan Abi'yle. Bir ay sonra İrfan Abi'yi de gömdü bu dünya."**

Her zaman kalbimizde ayrı bir yeri olan İrfan Abi'mizi ve sanat camiasına çokça şey katan Peyk'i saygıyla anıyoruz.

Işıklar içinde uyu İrfan Alış...

Ecem Bilge YETİM

AND 11/A

BİR GRUP YORUMLAMASI:

PANCHIKO

Panchiko 1997-1998 yılları arasında İngiltere Nottingham'de daha 16-17 yaşlarında olan Owain Davies, Andy Wright, Shaun Ferreday ve John adındaki çocukluk arkadaşlarının bir araya gelmesi ile ortaya çıkmıştır. İlk dönemlerinde sadece birkaç küçük yerde sahneye çıkan Panchiko, çok da iyi geri dönüşler almamıştır. Bu başarısız denemelerden sonra grup kendi albümlerini

hazırlamaya karar vermiştir. "D>E>A>T>H>M>E>T>A>L" adını verdiklerini bu albümü 1999'da başlayıp 2000'in haziran ayında bitirmişlerdir. Kapağını **Mint na Bokura** adlı bir Japon manga serisinden alan bu albümden yaklaşık 30 tane cd-r'a basılmıştır. Yakın çevreye, eleştirmenlere ve birkaç müzik şirketlerine gönderilen bu albüme sadece bir yerden cevap gelmiştir. Londra bazlı Fierce Panda'nın sahibi olan Simon Williams, albüme karşı pozitif eleştiriler yapmış olmasına rağmen bir anlaşmaya varılamamıştır. Bu dönemde Panchiko "Kicking cars" adını verdikleri küçük bir albüme 3 şarkı kaydetmiştir. Son konserlerini küçük bir festivalde veren Panchiko, dağılma kararı vermiştir. İstekli bir dağılmadan yana daha çok hayat şartlarına bağlı olmuştur bu dağılma.

Yıl 2016'ya geldiğinde ise **4chan**'de bir kullanıcı nasıl "D>E>A>T>H>M>E>T>A>L" adında bir albüm kopyasına denk geldiğinden bahsetmiştir ve insanlara bu grup hakkında bir şeyler bilip bilmediklerini sormuştur. Bulunan kopyanın üzerinde sadece grup üyelerin ilk isminin ve albümün adının yazması insanların bu grup hakkında bir şeyler öğrenmesini büyük ölçüde zorlaştırmıştır. Albümün Youtube üzerinde yayınlanması ile yaklaşık 200 bin izlenme almıştır. Yıllar boyunca gizemini korumaya başaran albüm, en sonunda 19 Ocak 2020 tarihinde albüm kopyasının üzerinde bulunan bir barkodun insanları Sherwood'un bir Oxfam mağazasına yönlendirmesiyle açığa

çıkmiştir. 2 günlük daha bir araştırmadan sonra grubun solisti Owain'ın Facebook hesabı bulunmuştur. Bu olaydan sonra Owain grubun diğer üyeleri ile iletişime geçmiş ve onları bu gelişmelerden haberdar etmiştir. Wright'ın arkadaşı sayesinde albümün bozuk olmayan hali iki hafta içinde yayınlanmıştır. 16 Şubat'ta ise bir adım daha öne gidilerek hem orijinal albümün bozuk olmayan hali hem de hiçbir zaman yayınlamadıkları *"Kicking Cars"* küçük albümü birleştirilmiş ve şu an günümüzdeki haline gelmiştir. Albüm çıktığı ilk zamanlarda hemen kendine bir kitle oluşturmuş ve popülerlik kazanmıştır. Panchiko sadece bununla kalmamış ve zamanında yaptıkları demoları *"Ferric Oxide (Demos 1997-2001)"* 2020 yılında yayınlamışlardır. Grup ne kadar çoğunlukla yeniden toplanmış olsa bile aralarında sadece davulcuları John yoktur. John grup dağıldıktan sonra grubun diğer üyeleri ile iletişimi kaybetmiş ve şu an nerede olduğu bilinmemektedir. Ama bu grubun yeniden bir araya gelmesine engel olmamıştır ve grup iki yeni üye, Rob Harris ve John Schofield ile yeniden bir araya gelmiştir. Grup yeniden bir araya geldikten sonra ilk 6 Aralık 2021'de sahneye çıkmıştır. 13 Şubat 2023'te yeni albümleri *"Failed at Math(s)"*i duyurmuş ve aynı sene içerisinde yayınlamıştır. Şu an ise en yeni albümleri olan *"Ginkgo"* 4 Nisan'da yayınlanması planlanmaktadır.

Demir ÖZEL

AND 11/B

FÜRUZAN

Feruze Çerçi 29 Ekim 1932’de dünyaya geldi. Babasını küçük yaşta kaybeden Füzuran, İstanbul’da farklı okullarda okuduktan sonra 1946’da Yalova Demir Köyü İlkokulu’ndan mezun oldu. Ekonomik sıkıntılar nedeniyle ortaokulu okuyamadı. 1950’li yıllarda tiyatrocı olmaya karar verip Küçük Sahne’de yer alan Füzuran resimle ilgilendi ve sonrasında edebiyat alanında ilerlemeye karar verdi.

1956’da ilk öyküsü “Olumsuz Hikâye” Seçilmiş Hikâyeler Dergisi’nde yayımlandı. Sonrasında öyküleri Türk Dili, Yenilik ve Pazar Postası’nda okuyucuyla buluştu. Eserlerinde Füzuran adını kullanmayı tercih eden yazar, 1972’de ilk kitabı “Parasız Yatılı” ile Sait Faik Hikâye Armağanı’na layık görüldü. Üstelik bu ödülü alan ilk kadın yazar unvanına sahip oldu. Devamında 1971’de “Kuşatma”, 1973’te “Benim Sinemalarım” adlı öykü kitapları yayımlandı. İlk romanı “Kırk Yedililer” 1974’te yayımlandı. Eser geniş bir kitle tarafından sevilip 1975’te Türk Dil Kurumu Roman Ödülü’ne layık görüldü. 1975’te Berlin’e gidip Türk işçilerle röportajlar yaptı ve röportajlarını “Yeni Konuklar” adlı kitabında topladı. Eser 1977’de kitapseverlerle buluştu.

“Ah Güzel İstanbul” adlı öyküsü filme uyarlanan Füzuran’ın senaryo çalışmasına da destek olduğu film Antalya Film Festivali’nde ikincilik ödülüne layık görüldü. 1982 yayınlanan “Gecenin Öteki Yüzü” öyküsü, 1986’da TRT’de dizi olarak yayımlandı. Dizinin hemen hemen tüm setlerinde bulunan Füzuran, yönetmenliği de deneyimlemek istedi ve “Benim Sinemalarım” adlı öyküsünü senaryolaştırıp, 1989’da aynı

adla sinema filmi olarak çekti. Film sadece burada değil, uluslararası festivallerde de büyük ilgi gördü.

1991’de ilk şiir kitabı “Lodoslar Kenti” yayımlandı. 1994’te “İşte Bizim Rumeli”, 1996’da ise “Balkan Yolcusu” isimli gezi kitapları yayımlandı.

Eserleri birçok dile çevrilen yazar, 2006’da Ankara Öykü Günleri Onur Ödülü aldı ve 2008’de 27. İstanbul Kitap Fuarı’nın Onur yazarı seçildi.

11 Şubat 2024’te hayata gözlerini yumdu.

Duru ERSOY

AND 11/B

MÜZİĞİ İCAT EDEN ADAM

Papaz boğazını temizledi ve şöyle buyurdu: "Tanrı'dan aldığım güç ile beyan ederim ki ikinizi karı koca ilan ediyorum!"

Kilise tamamen sustu, koronun sesi kesildi, güvercinler bile sessizlik adına kırılganlığa tünedi. Herkes papazın komutunu bekledi. Yeni karım karşımda telaştan terlemiş, düğünün hemen bitmesini bekliyordu. Ben ise anda takılıp kalmıştım. Keşke zaman dursaydı da hep böyle kalabilseydim. Belki de gelecekte korkuyordum.

Saat 12 olmak üzereydi. Papaz, öksüzlerden birine eliyle işaret etti. Çocuk koşarak merdivenleri çıktı ve çan kulesine girdi. Papaz bana dönerek heyecanla bağırdı: "Artık gelini öpebilirsin!"

Çan çalmaya, insanlar ayağa kalkıp kutlamaya başladı. Güvercinler uçuşuyor, kutlamaya mutlu bir kargaşa katıyordu. Aramızdaki engel kalktığı an birbirimize kavuştuk. Öksüzler o ruhani şarkılarını söylemeye, benim de gözlerimden damlalar akmaya başladı. Çok güzeldi. Hayat çok güzeldi. Müzik... O da çok güzeldi. Ama sadece mutluyken güzeldi.

Evlendikten iki yıl sonra, karım hamileyken Tanrı'ya kavuştu. Tanrı, şeytanı kovmak için karımı da aldı. Gündüzleri acılarım hafiflese de üzüntüden gecelerimi kaybettim. Aklımda bir tek şey vardı: Karımın ölüm anı. Yatakta acılar içinde kıvranıyordu. Her yanı kan içindeydi ve doktor da bir türlü gelmiyordu. Komşular da oturmuş dua ediyordu. Birden karımın inlemeleri kesildi ve inlemelerin yerini bir mırıldanma aldı. Böyle bir sesi hiç duymamıştım. Karıma yaklaştım, gözleri tavana bakıyor, sanki Tanrı'ya mırıldanıyordu. Bu ruhani mırıltı ölümün mırıltısıydı. Acı artık kesilmiş, ruhu Tanrı'nın kucağındaydı. Mırıltı yavaş yavaş azaldı ve karım Tanrı'nın bahçesine yükseldi. Mırıltısı hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Sesiyle o an sağır olmuştum, başka hiçbir şey duyamıyordum. O günden sonra bir daha kiliseye gitmedim. Bir daha ses duymadım. Bir daha karımı göremedim.

Bir gün bahçedeki çiçekleri suluyordum ki bir çocuk çıkageldi. Bana bir şeyler anlatmaya çalıştı ama ben duyamıyordum. Ona ellerimle

kulağımı gösterip sağır olduğumu ifade etmeye çalıştım. O da elleriyle anlatmaya çalıştı, biraz zor oldu ama sanırım anladım.

Kendisinin kiliseden geldiğini, papazın ellerinin kesildiğini ve piyano çalabilecek birinin arandığını söylemeye çalışıyordu. Sağır olduğumu anladıktan sonra hâlâ anlatmaya çalışması biraz garipti ama ben zaten reddedecektim. Ben çalmayı bilmiyorken ve ayrıca sağırken nasıl piyano çalabilirdim ki? Tam çocuğa hayır işareti yapacakken kafamdaki ses yükseldi. Ses o kadar fazlaydı ki diz çökmek zorunda kaldım, kulaklarımı ellerimle kapattım fakat ses zaten içeriden geliyordu. Bir anda karımı gördüm, bulutların arasından gülümsüyordu. Bana seslendi: "Benimle cennete gelmek ister misin?" Kafamı yukarı aşağı sallayarak onayladım. Birden ses azaldı ve gerçekliğe döndüm. Çocuk diz çökmeme anlam veremese de sanırım kafa sallamamı görerek piyano çalmayı kabul ettiğimi varsaydı ki elimi sıkıp teşekkür etti, ben daha ayağa kalkıp kendime gelemeden kiliseye doğru koşmaya başladı. Ağzını sonuna kadar açıp bir şeyler bağırıyordu ama ben duyamıyordum.

Karım beni kandırmış mıydı? Hayır, belki de piyanoyu çalmamı istiyordu. İyi de kafamda bu melodi çalarken ve hiçbir şey duyamazken nasıl piyano çalabilirdim ki? Çocuk da zaten beni yanlış anlamıştı. Yapacak bir şey yoktu, sonraki pazar kiliseye gidecektim.

Herkesten önce giderek piyanonun başına oturdum ve bir tuşa basmayı denedim, ses yok. Birkaç tanesine daha bastım, yine ses yok. Sinirlendim ve tüm tuşlara bastım. Hiçbir ses çıkmasını beklemiyordum fakat o anda bir ses duyar gibi oldum. Bu sefer hepsine sırayla bastım ve ses çıkaranı buldum. Tuşa bir daha bastım ama bu sefer duyamadım. Her birine yeniden basmayı denedim. Bu sefer de farklı bir tuşun sesini duyabildim. O tuşa da bir daha basınca ses çıkarmadı. Anladım! Sadece mırıltının notalarını duyabiliyordum. O anda heyecandan biraz bağırmış olabilirim, kendim duymasam da papaz ve öksüzler duymuş olacaklar ki yanıma koştular. Papaz benim sağır olduğumu biliyor olacak ki beni gördüğü gibi, kaşları çatık bir şekilde beni buraya çağırان çocuğa bağırmaya başladı. Buraya gelmeyi ben seçmiştim, bu yüzden çocuğu yargılayamazdı. Hemen piyanoya döndüm, çalmaya başladım. Eskiden kiliseye her pazar geldiğimden, daha önce papazın piyanoyu çaldığını defalarca görmüşüm. Her tuşun sesi ezberimdeydi. Yıllardır kafamda çalan o mırıltıyı çalmaya başladım. Daha önce fark etmemiştim fakat bu

ses aslında çok sakinleştirici ve huzurluydu. Eskiden bana sadece ölümü ve üzüntüyü anımsatan bu ses artık müzik olmuştu. Ellerim piyano üzerinde dans ederken arkamda bir sıcaklık duydum. Karımın sıcaklığını hissettim. Gökten bana sarılmak için inmişti.

Son notaya bastıktan sonra arkama döndüm ve insanların gözlerinden düşen damlaları gördüm. Benim arkam dönükken tüm kilise toplanmıştı. Hıçkırıklarını duydum. Duydum... Duydum! Artık duyabiliyordum! Yıllarca içimde hapis kalan melodi artık dışarı çıkmıştı. Karımın mırıltısı artık kafamın içinde değildi. Kafamın içinde değildi...

Bir anda yüzüm düştü. Karımın mırıltısını bir daha asla duyamayacaktım. Tekrar piyanoya döndüm. Çaldım, tekrar ve tekrar ve tekrar...

Poyraz KARAMAN

FEN 11/A

YUSUF ATILGAN

1921'de Manisa'da doğdu. Yunanların Manisa'yı işgaliyle ailesi oturdukları dağlık bölgeden Hacır Rahmanlı'ya göç etti. Atılğan, Necâti Bey İlköğretim Okulu ve Balıkesir Lisesinden mezun olduktan sonra İstanbul'a giderek İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne kaydoldu.

Atılğan, üniversite yıllarında sol öğrenci hareketlerine katılmaktan dolayı bir süre tutuklu kaldı. Daha sonra bitirme tezini tamamlayarak mezun oldu. Bir yıl Akşehir'de bulunan Maltepe Askeri Lisesinde edebiyat öğretmenliği yaptıktan sonra Hacır Rahmanlı köyüne geri döndü.

Babasının ölümüyle çiftlik işleri kendisine kaldı. 1949 yılında evlendi ve 3 yıl sonra köydeki işlerinden feragat ederek edebiyata yoğunlaştı. 1954'te "Ziya Atılğan" ve "Nevzat Çorum" mahlaslarıyla yazdığı 2 hikâyesiyle Tercüman'ın hikâye yarışmasına katıldı. Bu yarışmada, Evdeki adlı hikâyesiyle birinci, Kümesin Ötesi ile yedinci oldu. Kendisiyle özdeşleşen Aylak Adam'la da (1958) Yunus Nadi Roman Ödülü'nde ikincilik aldı. Bu süreçte geniş kitlelerce tanınmaya başladı.

1973 yılında ikinci romanı Anayurt Oteli'ni yayımladı. Geçim sıkıntısı yaşadığı dönemlerde tiyatro oyuncusu Serpil Gence ile ikinci evliliğini yaptı. Çeşitli yayınevlerinde redaktörlük yaptığı dönemlerde birtakım çeviriler de yapıyordu. 1987 yılında Anayurt Oteli'nin Ömer Kavur tarafından sinemaya aktarılması tanınırlığının artmasını sağladı.

9 Ekim 1989'da, Canistan'a çalıştığı dönemde, peşi sıra gelen hastalıklar sonrasında kalp krizinden vefat etti.

Irmak KAYA

AND 11/B

ESKİŞEHİR GEZİSİ

Eskişehir'e gittiğimde küçüktüm. Ama aklımda çok güzel bir yeri var. O zaman bana çok güzel ve büyüleyici gelmişti. İç Anadolu Bölgesi'nde bulunan coğrafi, kültürel ve ekonomik açıdan zengin bir şehir olan Eskişehir'i Porsuk Çayı ikiye böler. Porsuk Çayı'nın kenarında yürüyüş yapmak, Çay'da gondolla gezmek hem çok keyifli hem de çok huzur vericiydi. Sazova Parkı, parkın içinde yer alan şato beni masal dünyasına taşımıştı. Hayvanat bahçesini gezmek, korsan gemisine binmek beni daha önce hiç eğlenmediğim

kadar eğlendirmişti. Bir de üstüne oranın meşhur lezzeti çi börekten de yiyince mutluluğumuza diyecek yoktu. Ayrıca şehrin kendine has lezzetlerinden Balaban kebabı ve met helvasını da denedik.

Eskişehir'de Odunpazarı'na gitmeden dönülmemeli. Osmanlı mimarisinin en güzel örneklerinin kendini gösterdiği Odunpazarı; rengarenk evleri, dar sokakları, taş kaldırımlarıyla bizi adeta zaman yolculuğuna çıkardı.

Şehirden ayrılmadan dünyaca ünlü lüle taşı bir kolye alarak şehirden kendime bir hatıra bırakmak istedim.

Defne YÜCEL

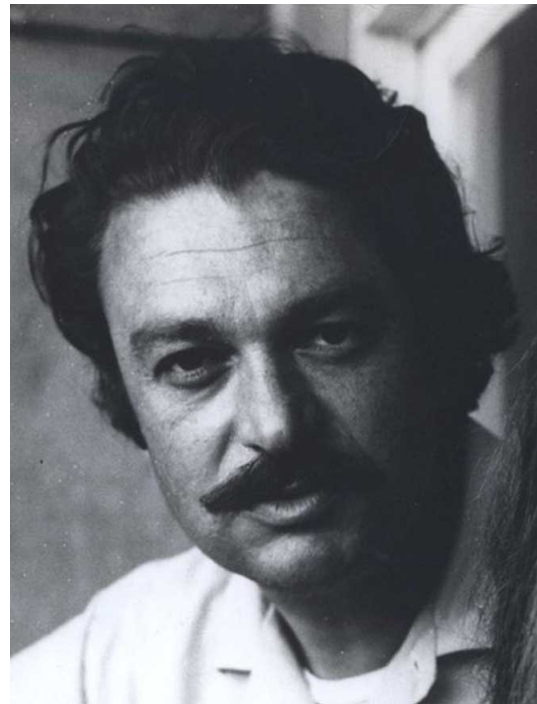
FEN 9/A

OĞUZ ATAY

12 Ekim 1934'te Kastamonu'da doğdu. Annesi İstanbullu ilkokul öğretmeni Muazzez Zeki, babası ise Kastamonulu, milletvekilliği yapan hukukçu Cemil Atay'dır. Anneannesi Melek Hanım dedesi Zeki Bey'le Yunanistan'da tanışmış bir Fransız kızıdır. Ailesinin evliliğe onay vermemesi üzerine kaçan gençler İstanbul'a gelmişlerdir. Gerçek adı bilinmeyen genç kadın Melek adını almış ve Müslüman olmuştur. Melek Hanım üç kızını okutmaya ve meslek sahibi yapmaya önem vermiş; Atay'ın annesi Muazzez Hanım Edirne Muallim Mektebi'ni bitirmiş ve Cumhuriyetin ilk çalışan kadınlarından olmuştur. Batılı yaşam tarzı ve giyim kuşamıyla kıyafet devriminin başlatıldığı Kastamonu'da örnek bir kişidir

Okul öncesi yılları Kastamonu ve İnebolu'da geçti. Babası Cemil Atay'ın milletvekili seçilmesi üzerine 1939'da Ankara'ya taşındılar. Atay ilk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da gördü. 1940'da ilkokula başladı. Okul ile ilgili yazdıklarına bakılacak olursa okulda çok mutlu değildi. Ancak çok zeki, meraklı ve araştırmacı oluşu okulda da başarılı olmasını sağladı. TED Yenişehir Lisesi'ni birincilikle bitirdi. 1951 yılında girdiği İstanbul Teknik Üniversitesinde İnşaat Mühendisliği Bölümü'nde eğitim aldı. Daha sonra buradaki hocalarından Mustafa İnan'ın biyografisini yazacaktır. Bu bölümü okumaya babasının baskıları sonucunda mecbur kalmıştır. Mühendisliği istemeye istemeye okuduğu ve mesleğini de pek sevmeden yaptığı gerek romanlarında gerekse hakkındaki tanıklıklarda doğrulanır. Bir yandan kitaplara sığınmaya, okumaya ve dünyayı anlamaya çalışmaya devam etti.

1960 yılından 1976 yılı sonundaki hastalığına kadar İstanbul Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisinde hoca

olarak çalıştı. 1971'de daha çok bir ders notları niteliği taşıyan Topoğrafya kitabı yayımlandı.

1961 yılında 1967 yılına kadar evli kalacağı Fikriye Gürbüz ile evlendi.

Bu evlilikten Özge adında bir kızı oldu. 1967 yılındaki boşanmasının ardından yalnız yaşamaya başladı ve yazarlık açısından ölümüne kadar sürecek olan en verimli dönemi başladı. 1968 yılında uzun yıllar aynı arkadaş grubunda yer aldığı, yakın bir arkadaşının eski karısı olan Sevin Seydi ile ilişkisi başladı. Atay Tutunamayanlar ve Tehlikeli Oyunlar' ı Sevin Seydi' ye ithaf etmiş,

1973'te üniversiteden hocası Mustafa İnan'ın biyografisi olan Bir Bilim Adamının Romanı'nı yazdı. Bunları Oyunlarla Yaşayanlar adlı tiyatro oyunu takip etti. Atay bu dönemde olağanüstü bir üretkenlikle sürekli yazmıştır. 1975'te 1972-74 yılları arasında yazdığı yedi öyküden oluşan Korkuyu Beklerken yayımlandı.

1976'da tamamlamaya ömrünün yetmeyeceği Eylembilim'i yazmaya başladı. Tamamlayamayacağı bir diğer projesi de üç ciltlik bir roman dizisi olarak tasarladığı "Türkiye'nin Ruhı" dur.

1976 sonlarında hastalanan ve beyninde bir tümör olduğu anlaşılan Atay tedavi için İngiltere'ye gitti. Londra ve İstanbul arasında gidiş gelişlerle bir yıl boyunca süren tedavi sonuç vermedi ve 13 Aralık 1977'de hayatını kaybetti. Hayatı boyunca yalnızlıktan yakınan Oğuz Atay 15 Aralık 1977'de çok kalabalık bir cenaze töreniyle uğurlandı.

Dünya edebiyatında Dostoyevski, Nabokov, Joyce, Beckett, Proust, Kafka, Hesse, Musil; Türk edebiyatından Yusuf Atılgan, Kemal Tahir, Sabahattin Ali, Vüs'at Bener, Ahmet Hamdi Tanpınar etkilendiği yazarlardır.

Oğuz Atay'ın kahramanları tıpkı Dostoyevski'nin kahramanları gibi toplum dışıdır, kendini sorgular, türlü kutupluluklar içinde döner

durur ya da “budala”/beceriksiz görünür. Yine de “tutunamayan” aslında tam anlamıyla “kaybetmiş” biri değildir çünkü ait ol(a)madığı toplumun ahlâkî standartlarını eleştirir ve daha yüksek bir ahlâkî

zeminden bakar onlara: Kendisiyle yüzleşen, saydam, maddî ve yüzeysel çıkarların, bireysel menfaatlerin üstünde bir naif kişidir o. Okur onu kendisine benzetmediği durumlarda bile bir tür takdir duygusu içindedir.

Atay’ın eserleri öz yaşam öyküsel izlerle doludur. Doğu-Batı sorunu, Türk aydınının çatışmaları ve sorumlulukları gibi konular onu giderek daha toplumsal düşünmeye ve toplumsal kimliğe ilişkin bir kültürel öz arayışına yöneltmiştir.

Tuana Naz ŞEN

AND 11/B

MEDYA OKURYAZARLIĞI: BİLGİ ÇAĞINDA BİLİNÇLİ OLMAK

Günümüzde hepimiz telefon, tablet ve bilgisayar gibi cihazlarla bir aradayız. Sosyal medya, haber siteleri, YouTube, televizyon programları ve daha birçok platform bizlere çeşitli içerikler sunmaktadır. Sunulan içeriklerin çeşitliliği, renkliliği ve ilgi çekiciliği gibi özelliklerini bir kenara bıraktığımızda, “Bu içeriklerin hepsi doğru mu?” sorusunu sordüğümüz andan itibaren medya okuryazarlığı devreye girmektedir.

Medya Okuryazarlığı Nedir?

Medya okuryazarlığı, televizyon, internet, gazete ve sosyal medya gibi kaynaklardan gelen bilgileri bilinçli bir şekilde anlayabilmek, sorgulayabilmek ve değerlendirebilmektir. Kısacası, gördüğümüz her şeyi hemen inanmadan önce doğruluğunu kontrol etmeyi öğrenmektir.

Medya Okuryazarlığı Neden Önemlidir?

Sosyal medyada ve internette birçok yanlış veya eksik bilgi bulunur. Örneğin, sahte haberler bazen gerçek gibi sunulabilir. Eğer medya okuryazarlığımız gelişmişse, bu tür içeriklerin doğruluğunu sorgular ve bilinçsizce yayılmasını önleyebiliriz.

Markalar ve bazı kişiler, bizi belirli bir ürünü almaya veya bir fikre inanmaya ikna etmeye çalışabilir. Örneğin, bir influencerın önerdiği ürün aslında gerçekten kaliteli mi yoksa sadece para karşılığı mı tanıtılıyor? Bu ayrımı yapabilmek medya okuryazarlığının bir parçasıdır.

Sosyal medyada her şey gerçek olmayabilir. Filtrelenmiş fotoğraflar, sahte kimlikler ve abartılmış hayatlar, bazen insanları

mutsuz edebilir. Medya okuryazarı biri, gördüğü içerikleri sorgulayarak kendini bu tür olumsuz etkilerden koruyabilir.

Sahte hesaplar, dolandırıcılık girişimleri ve kötü niyetli içerikler internetin bir parçası. Medya okuryazarlığı sayesinde, kişisel bilgilerimizi koruyabilir ve güvenliğimizi tehlikeye atacak durumlardan kaçınabiliriz.

Medya Okuryazarlığını Geliştirmek İçin Ne Yapabiliriz?

- Kaynakları karşılaştırabilmeliyiz. Bir haber gördüğünde güvenilir kaynaklardan teyit etmek üzere araştırmalar yapabilirsin.
- Duygularımızı kontrol edebilmeliyiz. Bir içerik seni çok öfkeliyor veya duygusal olarak etkiliyorsa manipülasyon içeriyor olabilir.
- Görsellere hemen inanmamalıyız. Görseller ve videolar düzenlenebilir veya bağlamından kopararak sunulabilir. Tersine görsel arama yaparak kaynağını bulabilirsin.
- Eleştirel düşünmeliyiz. Bir içerik sana çok inanılmaz veya tek taraflı geliyorsa arkasındaki niyeti sorgulamalısın.

Özetle medya okuryazarlığı, dijital çağda bilinçli bir birey olmanın önemli bir parçasıdır. Doğru bilgiye ulaşmak ve yanıltıcı içeriklerden korunmak için gördüğümüz her bilgiyi sorgulamalı ve doğrulamaya çalışmalıyız. Unutma, her şey görüldüğü gibi olmayabilir!

Onur ASLAN

Çanakkale Koleji Rehber Öğretmeni

KENDİ HÜRRÜN NERDE

Ya geçti de hadi bir daha
Yol mu var ki ara bulasın
Mevsim sen anla da geçerken
Bir olmak hür olmak cihanda
Depreşti yaralar için için inlerken
Sanma bitmez denen bu yol
Elbet bitecek elbet geçecek
NEFES KADAR LAZIM HÜRRİYET
Sabır gibi sızlar bu kabiliyet
Nerede olursan bitsin bu eziyet
Kendin neredeyse orada hürriyet

Aysel Kaya TAŞKOYAN

Muhasebe Memuru

'KOLEJİN SESİNDEN'

BİR PODCAST KULÜBÜ

